

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Oswaldi Vvigorniensis & Eboracensis Episcopi: ex ea quam Senatus Brauonius, Vvigorniaë monachus conscribit. Quo tempore claruerit & obierit patet infrà.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

deputatos habebat: qui egentibus victui necessaria sedulo ministrabant.

Claruit spiritu prophetic.

Porrò de miraculis, magnis planè & admirandis, & prophetiæ spiritu, quibus in vita & post obitum fuit clarissima, operis vastitas singularim nos scribere prohibet. Illud commemorasse sufficiat, quòd imminente mortis hora, cælestium civium visitatione ad patriam claritatis æternæ inuitata fuit. Nam in agone constitutæ, SS. Magdalena, Catherina, Tecla, Vrsula aliæque nonnullæ multa luce conspicuæ ei apparuerunt: quarum comitatu, sanctissima eius anima mortalitatis vinculis soluta, ad Christum migravit.

Obitus eius felicissimus.

Vide Tom. 19 Annal. C. Baron.

VITA S. OSVVALDI VVIGO R. mensis & Eboracensis Episcopi: ex ea quam Senatus Brauonius, VVigornia monachus conscripsit. Quo tempore claruerit & obierit patet infra.

15. Octob. natalis in pueritia. Patria eius.

B Oswaldus clarissimo Anglorum stemmate prognatus, forma corporis eleganti, cum adhuc in puerilibus versaretur annis, vanas deuitans ineptias, sanctitatis opera atque studia sedulo sectabatur. Porrò à parentibus suis, literis imbuendus commèdatus est patruo suo Odoni Archiepiscopo Cantuariensi; viro sanè prudentia, discretionè & iustitia insigni: nec non bonis exemplis optimisq; moribus conformandus eidem traditus. Cumque tum prophanis, cum diuinis literis apprime eruditus esset, VVintoniensis Canonicus effectus est. Vbi sanè ob oculos posito vitæ & ordinis

Patrum eius, quis.

Fit Canonicus VVintoniensis.

*Qualis in Ca-
nonicatu.**Fit Decanus.**Ex Decano
fit mona-
chus.**Qualis in Mo-
nachatu.**Demon inki-
det eum sat-
is studijs.*

ordinis sui instituto, prauisq; animi cupiditati-
bus egregiè compressis, constanter sese præ-
scripto vitæ canonicorum conformauit. Vnde
non multo post factus Decanus, licet adhuc
iuuenis esset, tamen senum deprauatos mores
corrige, & pueriles eorum sensus studio
disciplinæ celestis reformare nitebatur. At
cum illi mole prauæ consuetudinis oppressi
nollent intelligere vt benè agerent; Oswal-
dus spreta pompa seculari & mundi huius o-
pibus, Floriacense monasterium, Odonis
Archiepiscopi literis commendatitijs & mu-
neribus munitus adiit: ibique habitum mo-
nachalem suscepit. Et quidem qui eò instituen-
dus aduenerat, breui tempore adeò profecit,
vt satis haberent in eò alij, quò erudirentur,
quodque imitandum susciperent. Erat enim
parci somni, modici victus, verbis prudens &
moderatus, in prece assiduus: & charitate non
ficta præstantissimus; vnde & patientiam, hu-
militatem, benignitatem, humanitatem &
mansuetudinem vnice amplexabatur.

Vt autem liberius Deo & familiarius vā-
care & inharere posset, Abbas ei locum se-
cretum quendam in Ecclesia attribuit. Ibi
ergò orationi, meditationi, contemplatio-
nique rerum cælestium & diuinarum, ab alio-
rum strepitu & inquietudine remotus, ope-
ram dans, magnam humani generis atrocis-
simo hosti: inuoris & odij materiam suppedita-
bat: adeò vt subindè eum varijs terriculamen-
tis conturbare vel certè ab incepto reuoca-
re admitteretur. At in vanum laborauit
Satanica peruersitas: vnico quippe trium-
phali

Q

*In vita S.
Crucis.*

phali Crucis signo opposito protinus profligata. Fama autem piæ conuersationis eius ad aures Odonis cum peruenisset, immensas Deo gratias egit, missisque ad Cænobium diuersis muneribus, Abbati & monachis, nepotis sui nomine gratum se declarauit; vna indicans, perquam cupere se eius frui præsentia; tū quod iā senio fessus, mortē sibi propinquā sciret: tū quod regulari seu monastica disciplina & conuersatione, gentis suæ homines per eum instruere statuisset. Hoc verò nūcio haud modicum consternati fratres, non tamen aucti Antistitis voluntati reluctari, debito cum honore Oswaldum remittunt. Verū antequam Cantuariam perueniret, iam Episcopus Odo excefferat è vita. Cui S. Dunstanus in Cathedra successit. Is verò cum Oswaldum Regi Edgardo plurimum commendasset, ac ei familiarem admodum effecisset, iussu illius cum Ecclesia Vvigorienſi præfecit.

*S. Dunstani
vita habetur
19. Maij.*

*Oswaldus fit
Episcopus
Vvigorienſis.*

Et quidem Oswaldus inſula Pontificali iam insignitus, ilico reformationi suæ diœcesis sibi incumbendum statuit. Itaque septem monasteria in sua Diœcesi, eiectis Clericis insolenter viuentibus, construxit: Abbatēsq; vitę integritate conspicuos eis præfecit. In alijs etiam Angliæ locis insignes Ecclesias, ob eādem causam eiectis clericis monasticæ institutionis viris tradidit. Cōdidit quoq; monasterium wigornia, in ipsa sede Episcopali, vt in eo cū monachis versaretur: cæpitq; exindē miraculorū signis coruscare. Cū siquidē nō lōgē ab illo opere lapsus quidā quadrat° iaceret, illi structure cum

Multa monasteria & Ecclesias edificauit.

cumprimis necessarius, & artifices eum tollere conaretur, perinde ac si radicitus terræ inhæret, nihil eum mouere potuerit. Stupor ingens occupat omnes, res ad beatum Oswaldum refertur.

Venit ille; cernensque magnam hominum multitudinem casto labore fatigari admiratur: moxque tacitas Deo preces offerens, videt lapidi æthiopem quendam insidere & obscænis moribus laborantes irridere. Illico itaque Crucis signum in eum vibrans, territum profigavit, Tum vero lapis, quem prius octoginta viri mouere non poterant, à paucis facillime sublatus, & in structura locatus est. Extructa demum Ecclesia ac Deiparæ virginis sacrata, collectisque ibidem nonnullis monachis, clerici plerique Cathedralis ecclesiæ, contempto seculo, monasticum amplexi sunt institutum: tanto sanè feruore, ut tadem à Clericis ad monachos sedes Episcopalis translata sit.

Non fert virtutem S. Crucis Dæmon.

Multi Clerici sunt monachi.

Contigit post hæc Archiepiscopum Eboracensem ex humanis excedere: iudicaturque B. Oswaldus ea sede vnus omnium dignus. Itaque cogente Edgardo Rege & S. Dunstano Cantuariensi Archiepiscopo, omni que Clero assentiente Eboracensem Ecclesiam regendam suscepit: sicque auctoritate S. Dunstani Episcopatum wigorniensem vna cum Eboracensi sollicitè gubernauit.

S. Oswaldus creatur Episcopus Eboracensis.

Eo autè quandoque ad ripam stante, Monachi quidam aquam nauigio transmittere volebant: verum cum nimium onusta esset nauis, mergi cepit. Consternati illi ad præsens mortis periculum, sancti præfulis opem implorant.

Miraculum.

Q 2

Ille

*Reformat
diœcesim
suam.*

Ille mox signum Crucis edit, & nauis è profundo emergens, ac si nihil ferret oneris, prospero cursu ad litus perfertur. Porro sanctus Episcopus probè noscens cum dignitate reddendæ rationis onera increfcere, Dicecesim suam opportunis temporibus peragrans, quicquid comperire potuit in moribus subditorum suorum, quod oculos summi Dei offenderet, paterna castigatione corrigere satagebat, singulis diebus, præter alios innumeros quos quotidie alebat, duodecim pauperû abluere pedes; lotos osculabatur, capillis & linteo extergebat; manibus infundebat aquam; numeros largiebatur; cibum & potum ad mensam sedentibus apponebat: in Paschate vestibus nouis indutos, ad aliquot dies secum in aula sua retinebat.

*Summa eius
in pauperes
benignitas.*

*En quantæ
fuerit sancti-
tatis.*

Ceterum tantæ fuit sanctitatis ac vitæ puritatis, etiam antè susceptam dignitatè Episcopalem, vt quodam tempore sacris altaribus adstanti, cum minister eius admirabili quadam cælesti visione apparente territus fugisset, auditus & visus sit Angelus ei ad singula respondere: atq; officiosè admodum illi ministrare. Demum die quodam egressus cum suis ex oratorio, sub diuo stans, in cælum intentissimè oculorum aciem defixit, Christumque quem suspirabat, pio corde & ore attentius orans, tempus remunerationis suæ adesse cognouit. Itaque reuersus in oratorium conuocatis fratribus, ministerium sacræ unctionis cum viatico Domini corporis sibi impendi petijt. Nocte autem sequenti oblitus aduersæ valetudinis suæ, in templum se contulit; officium diuinum exple-

*Præuidet o-
bitum suum.*

expleuit: & reliqua noctis spatia in Dei laudibus expendit. Manè verò solito more linteo præcinctus, pedes pauperum lauit, & osculans eos atque extergens, quindecim psalmis, quos in illo ministerio dicere solebat, persolutis subiunxit, gloria Patri & filio & spiritui sancto: cumque pauperes pro more gratias agentes surgerent, ille dicens Spiritui sancto, antè illorum pedes in manus Christi spiritum reddidit; Anno restauratæ salutis 992. Episcopatus sui trigesimo Pridiè Calendas Martij.

Sanctissimus obitus eius.

Cum autem corpus eius ad Ecclesiam quam construxerat deferretur, niuea columba è cælo descendens, expensis alis, lento volatu illud protegere visa est. Ignea quoque sphaera cælitus lapsa super feretrum apparuit. Deposito indè antè altare sacro corpore, visio illa tanquam locum sepulturæ eius designatura, in Australem Ecclesiæ plagam iuxta altare diuertit: sicque ab oculis intuentium subducta est. Porrò ab eius obitu anno 12. Adolphus Eboracensis Archiepiscopus, revelatione diuina admonitus VVigorniam profectus, sacra eius ossa è terra extulit, & in theca summo cū honore collocauit. Aqua verò qua ossa illa abluta erant, cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum & quibuscunq; morbidis sanitatem restituit. Vestimenta quoque omnia, integra & incorrupta in sepulchro reperia sunt: suauissimū spiratia odorè. Multa insuper alia per sanctū hūc suum dignatus est benignus Deus operari miraculorū signa: quæ nos breuitati studentes studio prætermittimus.

En infigne miraculū adfuit eius.

Elevatio Reliquiarū eius miraculorū signis illustrata.